

Alkmaión

Testimonia DK 24 A

A 1 = Diogenés Laertios, Vitae philosophorum VIII,83

Alkmaión z Krotónu. I on poslouchal Pýthagoru. Pojednává většinou lékařské záležitosti, někdy však i přírodopytné, například když říká:

„Většina lidských věcí je podvojná.”

Zdá se pak, že jako první napsal pojednání o přirozenosti, jak tvrdí Favórinus v *Rozmanitých vyprávěních*. Měsíc a vůbec vše, [co je nad] ním, má věčnou přirozenost.

Ἄλκμαίων Κροτωνιάτης. καὶ οὗτος Πυθαγόρου διήκουσε. καὶ τὰ πλεῖστά γε [τὰ] ἰατρικὰ λέγει, ὅμως δὲ καὶ φυσιολογεῖ ἐνίστε λέγων

ἄλλο δύο τὰ πολλά ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων.

δοκεῖ δὲ πρῶτος φυσικὸν λόγον συγγεγραφέναι, καθά φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ (FHG III,25). καὶ τὴν σελήνην καθόλου [τε τὰ ὑπὲρ] ταύτην ἔχειν αἰδίον φύσιν.

Byl synem Peirithónym, jak na začátku svého spisu sám říká:

„Alkmaión z Krotónu, syn Peirithův, toto pravil Brotínovi, Leontovi a Bathylovi: Jak o nezjevných, tak o smrtelných věcech mají jasno bozi; nám však jakožto lidem náleží [pouze] odkazovat na to.” (B 1)

A tak dále. Také tvrdí, že duše je nesmrtelná a nepřetržitě se pohybuje, podobně jako Slunce.

ἦν δὲ Πειρίθου υἱός, ὡς αὐτὸς ἐναρχόμενος τοῦ συγγράμματός φησιν·

Ἄλκμαίων Κροτωνιήτης τάδε ἔλεξε Πειρίθου υἱὸς Βροτίνωι καὶ Λέοντι καὶ Βαθύλλωι περὶ τῶν ἀφανέων, περὶ τῶν θνητῶν σαφήνεια μὲν θεοὶ ἔχοντι, ὡς δὲ ἀνθρώποις τεκμαίρεσθαι καὶ τὰ ἐξῆς. (B 1)

ἔφη δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀθάνατον, καὶ κινεῖσθαι αὐτὴν συνεχῆς ὡς τὸν ἥλιον.

A 2/ 1 = Kléméns Alexandrijský, Stromata I,78

Alkmaión z Krotónu, syn Perithův, jako první uspořádal přírodopytné pojednání (*fysikos logos*).

Ἄλκμαίων γοῦν Περίθου Κροτωνιάτης πρῶτος φυσικὸν λόγον συνέταξεν.

A 2/ 2 = Galénos, De elementis ex Hippocrate libri I,9 (I,487,13 K.; 54,18 Helmr.)

τὰ γὰρ τῶν παλαιῶν ἅπαντα Περί φύσεως ἐπιγέγραπται, τὰ Μελίσσου, τὰ Παρμενίδου, τὰ Ἐμπεδοκλέους Ἀλκμαίωνός τε καὶ Γοργίου καὶ Προδίκου καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων.

A 2/ 3 = Iisidor., Orig. I, 40, 1

fabulas poetae a fando nominaverunt, quia non sunt res factae, sed tantummodo loquendo fictae. quae ideo sunt inductae, ut ficto animalium mutorum inter se colloquio imago quaedam hominum vitae nosceretur. has primus invenisse traditur Alcimon [?] Crotoniensis, appellanturque Aesopicae, quod is apud Phrygas in hac re polluit.

A 3/ 1 = Aristotelés, Metaphysica I,5; 986a22-b4 (= Parmenidés A 6)

Jiní z pýthagorejců však říkají, že principů je deset. Vyslovují je v tomto pořadí:

Mez a neurčitost
 liché a sudé
 jedno a mnohost
 pravé a levé
 mužské a ženské
 klidné a pohybuující se
 přímé a zakřivené
 světlo a tma
 dobré a špatné
 čtverec a obdélník.

ἕτεροι δὲ τῶν αὐτῶν τούτων τὰς ἀρχὰς δέκα λέγουσιν εἶναι τὰς κατὰ συστοιχίαν λεγομένας,

πέρας καὶ ἄπειρον,
 περιπτόν καὶ ἄρτιον,
 ἓν καὶ πλῆθος,
 δεξιὸν καὶ ἀριστερόν,
 ἄρρεν καὶ θῆλυ,
 ἡρεμοῦν καὶ κινούμενον,

εὐθὺ καὶ καμπύλον,
 φῶς καὶ σκότος,
 ἀγαθὸν καὶ κακόν,
 τετράγωνον καὶ ἑτερόμηκες.

Stejného mínění patně byl i Alkmaión z Krotónu, který tuto myšlenku převzal od nich - Alkmaión byl totiž ještě v [mladém] věku, když Pýthagorás byl stařec - nebo oni od něho. Tvrdí totiž, že většina lidských věcí je dvojitá a míní tím protiklady. Ne však určité, jako pýthagorejci, nýbrž libovolné, například bílé a černé, sladké a kyselé, dobré a zlé, veliké a malé. Vyjadřuje se o tom pouze neurčitě, (986b) zatímco pýthagorejci vyslovili i kolik je protikladů a jakých. Z obojího je tedy možné pochopit, že protiklady jsou principy toho, co je, avšak od pýthagorejců také kolik jich je a které to jsou.

ὄνπερ τρόπον ἔοικε καὶ Ἄλκμαίων ὁ Κροτωνιάτης ὑπολαβεῖν, καὶ ἦτοι οὗτος παρ' ἐκείνων ἢ ἐκεῖνοι παρὰ τούτου παρέλαβον τὸν λόγον τοῦτον· καὶ γὰρ ἐγένετο τῆν ἡλικίαν Ἄλκμαίων [νέος] ἐπὶ γέροντι Πυθαγόρῳ, ἀπεφήνατο δὲ παραπλησίως τούτοις· φησὶ γὰρ εἶναι δύο τὰ πολλὰ τῶν ἀνθρωπίνων, λέγων τὰς ἐναντιότητας οὐχ ὥσπερ οὗτοι διωρισμένας ἀλλὰ τὰς τυχοῦσας, οἷον λευκὸν μέλαν, γλυκὺ πικρὸν, ἀγαθὸν κακόν, μέγα μικρόν. οὗτος μὲν οὖν ἀδιορίστως ἀπέρριψε περὶ τῶν λοιπῶν, (986b) οἱ δὲ Πυθαγόρειοι καὶ πόσαι καὶ τίνες αἱ ἐναντιώσεις ἀπεφήναντο. παρὰ μὲν οὖν τούτων ἀμφοῖν τοσοῦτον ἔστι λαβεῖν, ὅτι τὰναντία ἀρχαὶ τῶν ὄντων. τὸ δ' ὅσαι παρὰ τῶν ἑτέρων, καὶ τίνες αὐταὶ εἰσιν.

Cfr. Diogenés Laertios, *Vitae philosophorum* V,25:
 Aristotelés napsal dílko *Proti nauce Alkmaiónovē* o jedné knize.
 [Ἀριστοτέλης:] Πρὸς τὰ Ἄλκμαίωνος α΄.

A 3/ 2 = Ísokratés, *Antidosis* (Oratio XV) 268, 6-7

τοὺς λόγους τῶν παλαιῶν σοφιστῶν, ὧν ὁ μὲν ἄπειρον τὸ πλῆθος ἔφησεν εἶναι τῶν ὄντων, Ἐμπεδοκλῆς δὲ τέτταρα καὶ Νεῖκος καὶ Φιλίαν ἐν αὐτοῖς, Ἴων δ' οὐ πλείω τῶν τριῶν, Ἄλκμέων δὲ δύο μόνα.

A 3/ 3 = Schol. Basil., ed. Pasquali n. 3 (Gött. Nachr. 1910,196)

Ἄλκμαίων ἀντιθέσεις.

A 4/ 1 = Áetios II,16,2-3 (Dox. 345)

[Někteří z matematiků učí], že planety se pohybují opačně vůči stálícím, od západu k východu. S tím souhlasí i Alkmaión.

[τῶν μαθηματικῶν τινες] τοὺς πλανήτας τοῖς ἀπλανέσιν ἀπὸ δυσμῶν ἐπ' ἀνατολὰς ἀντιφέρεσθαι. τούτῳ δὲ συνομολογεῖ καὶ Ἄλκμαίων.

A 4/ 2 = Áetios II,22,4 (Dox. 352)

Alkmaión říká, že Slunce je ploché.

Ἄλκμαίων πλατὺν εἶναι τὸν ἥλιον.

A 4/ 3 = Áetios II,29,3 (Dox. 359)

Alkmaión, Hérakleitos (A 12), Antifón (B 28) tvrdí, že [zatmění Měsíce] vznikají otočením a nakloněním jeho člunovité podoby.

Ἄλκμαίων, Ἡράκλειτος (A 12), Ἀντιφῶν (B 28) κατὰ τὴν τοῦ σκαφοειδοῦς στροφήν καὶ τὰς περικλίσεις [ἐκλείπειν τὴν σελήνην].

A 5 = Theofrastos, De sensu et sensibilibus 25-26 (Dox. 506)

Rozdíl mezi člověkem a zvířaty, který nespočívá ve vnímání, vymezil poprvé Alkmaión. Říká totiž, že člověk se od jiných (živočichů) liší tím, že pouze on chápe (*xyniési*). Ostatní vnímají, avšak nechápu (B 1a), neboť rozvaha (*fronein*) a vnímání pro něj nejsou totéž, jako jimi jsou podle Empedoklea. Dále mluví o každém z toho. Říká, že slyšíme ušima, protože to umožňuje prázdný prostor v nich, který zní (a rozezvučí dutinu) a vzduch se ozývá. Čicháme nosem, neboť při vdechování přivádíme vanutí k mozku. Jazykem zase rozeznáváme šťávy, neboť jazyk, který je vlahý a měkký, je svým teplem rozpouští. Díky své řídkosti a jemnosti je přijímá a předává.

τῶν δὲ μὴ τῶι ὁμοίῳ ποιούντων τὴν αἴσθησιν Ἴαλκμαίων μὲν πρῶτον ἀφορίζει τὴν πρὸς τὰ ζῶια διαφορὰν. ἄνθρωπον γὰρ φησι τῶν ἄλλων διαφέρειν ὅτι μόνον ξυνίησι, τὰ δ' ἄλλα αἰσθάνεται μὲν, οὐ ξυνίησι δέ (B 1a), ὡς ἕτερον ὄν τὸ φρονεῖν καὶ αἰσθάνεσθαι, καὶ οὐ, καθάπερ Ἐμπεδοκλῆς, ταῦτόν· ἔπειτα περὶ ἐκάστης λέγει. ἀκούειν μὲν οὖν φησι τοῖς ὠσίν, διότι κενὸν ἐν αὐτοῖς ἐνυπάρχει· τοῦτο γὰρ ἤχεῖν [φθέγγεσθαι δὲ τῶι κοίλωι], τὸν ἀέρα δ' ἀντηχεῖν. ὀσφραίνεσθαι δὲ ῥίσιν ἅμα τῶι ἀναπνεῖν ἀνάγοντα τὸ πνεῦμα πρὸς τὸν ἐγκέφαλον. γλώττη δὲ τοὺς χυμοὺς κρίνειν· χλιαρὰν γὰρ οὖσαν καὶ μαλακὴν τήκειν τῆι θερμότητι· δέχεσθαι δὲ καὶ διαδιδόναι διὰ τὴν μανότητα καὶ ἀπαλότητα.

(26) Oči vidí díky vodě v nich. Že v sobě mají také oheň, je zřejmé. Vždyť zazáří, když je udeřen. Vidíme díky tomu lesklému a průzračnému, co svítí naproti, a vidíme tím lépe, čím je čistší. Všechny smysly jsou pak připojeny k mozku. Proto jsou zmrzačeny, když se mozek pohne a změni své místo, neboť zabere průduchy, díky kterým se vnímání děje. O hmatu se nevyjádřil, ani jak se děje, ani čím že je.

(26) ὀφθαλμοὺς δὲ ὀραῖν διὰ τοῦ πέριξ ὕδατος. ὅτι δ' ἔχει πῦρ, δῆλον εἶναι· πληγέντος γὰρ ἐκλάμπειν. ὀραῖν δὲ τῶι στίλβοντι καὶ τῶι διαφανεῖ, ὅταν ἀντιφαίνῃ, καὶ ὅσον ἂν καθαρώτερον ἦι, μᾶλλον. ἀπάσας δὲ τὰς αἰσθήσεις συνηρητῆσθαί πως πρὸς τὸν ἐγκέφαλον· διὸ καὶ πηροῦσθαι κινουμένου καὶ μεταλλάττοντος τὴν χώραν· ἐπιλαμβάνειν γὰρ τοὺς πόρους, δι' ὧν αἰ αἰσθήσεις. περὶ δὲ ἀφῆς οὐκ εἶρηκεν οὔτε πῶς οὔτε τίτι γίνεται. [ἀλλ'] Ἴαλκμαίων μὲν οὖν ἐπὶ τοσοῦτον ἀφώρικεν.

A 6 = Áetios IV,16,2 (Dox. 406)

Podle Alkmaíóna slyšíme díky prázdnotě uvnitř ucha. Ta je totiž prostupná pro náraz vanutí. Vždyť vše prázdne se ozývá.

Ἴαλκμαίων ἀκούειν ἡμᾶς τῶι κενῶι τῶι ἐντὸς τοῦ ὠτός· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος εἰσβολήν· πάντα γὰρ τὰ κοῖλα ἤχεῖ.

Cfr. A 5; Aristotelés, De anima II,8; 419b34; Hippokratés, De carn. 15 (VIII,603 L.)

A 7 = Aristotelés, Historia animalium I,11; 492a13

κεφαλῆς μόριον, δι' οὗ ἀκούει, ἄπνουν, τὸ οὗς· Ἀλκμαίων γὰρ οὐκ ἀληθῆ λέγει, φάμενος ἀναπνεῖν τὰς αἴγας κατὰ τὰ ὦτα.

A 8 = Áetios IV,17,1 (Dox. 407)

Podle Alkmaíóna je vůdčí princip (*to hégemonikon*) v mozku. Tím tedy čicháme vůně, když se nadechujeme a vydechujeme.

Ἀλκμαίων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ εἶναι τὸ ἡγεμονικόν· τούτῳ οὖν ὀσφραίνεσθαι ἔλκοντι διὰ τῶν ἀναπνοῶν τὰς ὀσμάς.

A 9 = Áetios IV,18,1 (Dox. 407)

Podle Alkmaíóna rozlišujeme štávy díky vlhkosti a vláze v nanejvýše měkkém jazyku.

Ἀλκμαίων τῷ ὑγρῷ καὶ τῷ χλιαρῷ τῷ ἐν τῇ γλώττῃ πρὸς τῇ μαλακότητι διακρίνεσθαι τοὺς χυμούς.

A 10/ 1 = Áetios IV,13,12 (Dox. 404)

Ἀλκμαίων κατὰ τὴν τοῦ διαφανοῦς ἀντίληψιν [τὴν ὄρασιν γίνεσθαι].

A 10/ 2 = Chalkidios, In Timaeo, p. 279 Wrob.

Přirozenost oka více než jiní zkoumal Alkmaíón z Krotónu, velmi zběhlý ve zkoumání přírody, který se první odvážil přistoupit k pitvě. (...)

demonstranda igitur oculi natura est, de qua cum plerique alii tum Alcmaeo Crotoniensis in physicis exercitatus quique primus exsectionem adgredi est ausus, et Callisthenes, Aristotelis auditor, et Herophilus multa et praeclara in lucem protulerunt: duas esse angustas semitas, quae a cerebri sede, in qua est sita potestas animae summa ac principalis, ad oculorum cavernas meent naturalem spiritum continentes. quae cum ex uno initio eademque radice progressae aliquantis per coniunctae sint in frontis intimis, separatae bivii specie perveniunt ad oculorum concavas sedes, qua superciliorum obliqui tramites porriguntur, sinuataeque illic tunicarum gremio naturalem umorem recipiente globos complent munitos tegmine palpebrarum, ex quo appellantur orbis.

porro quod ex una sede progrediantur luciferae semitae, docet quidem sectio principaliter nihilo minus tamen intelligitur ex eo quoque, quod uterque oculus moveatur una nec alter sine altero moveri queat. oculi porro ipsius continentiam in quattuor membranis seu tunicis notaverunt disparili soliditate. quarum differentiam proprietatemque si quis persequi velit, maiorem proposita materia suscipiet laborem.

A 10/ 3 = Hippokratés, De locis in homine 2 (VI,278 Littré); De carnibus 17,7-9 (VIII, 606 L.)

πολλά δὲ ταῦτ' ἐστὶ τὰ δέρματα πρὸ τοῦ ὀρέοντος διαφανέα ὀκοῖόν περ αὐτό ἐστίν· τούτῳ γὰρ τῷ διαφανεῖ ἀνταυγεῖ τὸ φῶς καὶ τὰ λαμπρὰ πάντα. τούτῳ οὖν ὀρηι τῷ ἀνταυγέοντι.

A 10/ 4 = Aristotelés, De generatione animalium II,6; 744a8

ἀπὸ τῆς περὶ τὸν ἐγκέφαλον ὑγρότητος ἀποκρίνεται τὸ καθαρώτατον διὰ τῶν πόρων, οἱ φαίνονται φέροντες ἀπ' αὐτῶν πρὸς τὴν μήνιγγα τὴν περὶ τὸν ἐγκέφαλον.

A 11/ 1 = Platón, Phaedo 96ab

[Sókratés:] Když jsem byl mladý, neobyčejně jsem zatoužil po tom věděni, které nazývají zkoumáním přírody (*peri fyseós historia*)... Nejprve jsem uvažoval o takovýchto věcech: Když se horko a chlad dostanou do jakéhosi kvašení, opravdu se z toho líhnou živočichové, jak někteří [Archelaos?] říkají? A dále: Je to, čím myslíme, krev, vzduch nebo oheň? Nebo nic z toho, avšak mozek je tím, co chová vjemy slyšení a vidění i čichu, ze kterých pak vzniká vzpomínka a mínění; ze vzpomínky a mínění, když se ustálí, že vzniká věděni?

νέος ὢν θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας ἦν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν ... σκοπῶν πρῶτον τὰ τοιάδε· ἄρ' ἐπειδὴν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβημι ὡς τινες ἔλεγον, τότε δὴ τὰ ζῶια συντρέφεται; καὶ πότερον τὸ αἷμα ἐστὶν ὡς φρονοῦμεν ἢ ὁ ἀήρ ἢ τὸ πῦρ; ἢ τούτων μὲν οὐδέν, ὁ δ' ἐγκέφαλός ἐστὶν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὀρεῖν καὶ ὀσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἡρεμεῖν, κατὰ ταῦτα γίγνεσθαι ἐπιστήμην;

A 11/ 2 = Hippokratés, De morb. sacro 14

Když však mozek zůstává po nějaký čas klidný, tehdy člověk myslí.

όκόσον δ' ἄν ἀτρεμήσῃ ὁ ἐγκέφαλος χρόνον, τοσοῦτον καὶ φρονεῖ ἄνθρωπος.

A 11/ 3 = Hippokratés, De morb. sacro 17

Proto říká, že mozek je tlumočnickem myšlení.

διό φημι τὸν ἐγκέφαλον εἶναι τὸν ἐρμηνεύοντα τὴν ζύνεσιν.

Cfr. Aristotelés, Analytica posteriora II,19; 100a3n.

A 12/ 1 = Aristotelés, De anima I,2; 405a29

Podobně jako tito soudí o duši i Alkmaión. Říká, že duše je nesmrtelná, protože se podobá nesmrtelným. To je zase dáno tím, že se vždy pohybuje. Všechny božské bytosti se přece také bez ustání věčně pohybují: Luna, Slunce, hvězdy i celé nebe.

παραπλησίως δὲ τούτοις καὶ Ἀλκμαίων ἔοικεν ὑπολαβεῖν περὶ ψυχῆς· φησὶ γὰρ αὐτὴν ἀθάνατον εἶναι διὰ τὸ εἰκέναι τοῖς ἀθανάτοις· τοῦτο δ' ὑπάρχειν αὐτῇ ὡς ἀεὶ κινουμένη· κινεῖσθαι γὰρ καὶ τὰ θεῖα πάντα συνεχῶς ἀεὶ, σελήνην, ἥλιον, τοὺς ἀστέρας καὶ τὸν οὐρανὸν ὅλον.

A 12/ 2 = Cicero, De natura deorum I,11,27

Alkmaión z Krotónu, který obdařil božstvím Slunce, Měsíc, ostatní nebeská tělesa a mimo jiné i duše, nemínil dát nesmrtelnost smrtelným věcem.

Crotoniates autem Alcmaeon, qui soli et lunae reliquisque sideribus omnibus animoque praeterea divinitatem dedit, non sensit sese mortalibus rebus immortalitatem dare.

A 12/ 3 = Kléméns Alexandrijský, Protrepticus 66

Alkmaión pokládal nebeská tělesa za bohy, neboť jsou oduševnělá.

ὁ γάρ τοι Κροτωνιάτης Ἴλκμαίων θεοὺς ᾤετο τοὺς ἀστέρας εἶναι ἐμψύχους ὄντας.

A 12/ 4 = Áetios IV,2,2 (Dox. 386)

Alkmaión pokládal [duši] za pohybující se samu od sebe na způsob věčného pohybu a proto ji pokládal za podobnou bohům.

Ἴλκμαίων [περὶ ψυχῆς] φύσιν αὐτοκίνητον κατ' αἶδιον κίνησιν καὶ διὰ τοῦτο ἀθάνατον αὐτὴν καὶ προσεμφερεῖ τοῖς θεοῖς ὑπολαμβάνει.

A 13/ 1 = Áetios V,3,3 (Dox. 417)

Podle Alkmaíóna [je sperma] částí mozku.

Ἴλκμαίων ἐγκεφάλου μέρος [εἶναι τὸ σπέρμα].

A 13/ 2 = Censorinus 5,2-3 (cfr. Hippón A 13 /2)

Avšak někteří, jako Anaxagorás, Démokritos (A 141) a Alkmaión z Krotónu, zastávají toto mínění [že sperma prýští z morku]. Neboť když po připouštění dobytka (...).

sed hanc opinionem [e medullis semen profluere] nonnulli refellunt, ut Anaxagoras, Democritus (A 141) et Alcmaeon Crotoniates: (3) hi enim post gregum contentionem non medullis modo, verum et adipe multaque carne mares exhauriri respondent. illud quoque ambiguum facit inter auctores opinionem, utrumne ex patris tantummodo semine partus nascatur, ut Diogenes (A 27) et Hippon (A 13) Stoicique scripserunt, an etiam ex matris, quod Anaxagorae et Alcmaeoni nec non Parmenidi (A 54) Empedoclique et Epicuro visum est. de conformatione autem partus nihilo minus definite se scire Alcmaeon. confessus est, ratus neminem posse perspicere quid primum in infante formetur.

A 13/ 3 = Áetios V,17,3 (Dox. 427)

Alkmaión tvrdí, že hlava, v níž je vůdčí princip (*to hégemonikon*) se [v děloze vyvíjí jako první].

Ἀλκμαίων τὴν κεφαλὴν, ἐν ἣι ἐστὶ τὸ ἡγεμονικόν [πρῶτον τελεσιουργεῖσθαι ἐν τῇ γαστρῷ].

A 14 = Censorinus 6,4

Ze kterého z rodičů bylo více semene, toho pohlaví se reprodukuje, řekl Alkmaión.

ex quo parente seminis amplius fuit, eius sexum repraesentari dixit Alcmaeon.

A 15 = Aristotelés, *Historia animalium* 581a12-17

Muž začíná nést semeno nejčastěji v ukončených dvakrát sedmi letech. Zároveň s dospělostí se začínají objevovat i vousy; vždyť i rostliny, které ponesou semena, nejprve kvetou, říká Alkmaión z Krotónu.

φέρειν δὲ σπέρμα πρῶτον ἄρχεται τὸ ἄρρεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τοῖς ἔτεσι τοῖς δις ἐπτᾱ τετελεσμένοις· ἅμα δὲ καὶ τρίχῳσις τῆς ἡβῆς ἄρχεται, καθάπερ καὶ τὰ φυτὰ μέλλοντα σπέρμα φέρειν ἀνθεῖν πρῶτον Ἀλκμαίων φησὶν ὁ Κροτωνιάτης (Schol. Plat. Alc. I; 121e).

Cfr. Solón, fr. 27, 1-6 West = 19 D.:

Když ještě chlapec je malý a dětský, již ohrada zubů
vzniká a vyrůstá pak v průběhu sedmi mu let.
Jestliže dalších sedmi dá bůh mu zas dosáhnout roků,
rašící jinošský věk najevo znaky své dá.
Ve třetím období údy dál mohutní a jeho kůže
postupně ztrácí svůj pel, na bradě chmýří se vous.
παῖς μὲν ἀνηβος ἔων ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσιν.
τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτούς,
ἡβῆς δὲ φάνει σήματα γεινομένης.
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων
λαχνοῦται, χροίης ἀνθος ἀμειβομένης.

A 16 = Aristotelés, De generatione animalium III,2; 752b22

τοῖς μὲν γὰρ ζωιοτοκουμένοις ἐν ἄλλω μορίῳ γίνεται ἡ τροφή, τὸ καλούμενον γάλα, ἐν τοῖς μαστοῖς· τοῖς δ' ὄρνισι τοῦτο ποιεῖ ἡ φύσις ἐν τοῖς ὠιοῖς, τὸναντίον μέντοι ἢ οἳ τε ἄνθρωποι οἴονται καὶ Ἀλκμαίων φησὶν ὁ Κροτωνιάτης· οὐ γὰρ τὸ λευκὸν ἐστὶ γάλα, ἀλλὰ τὸ ὠχρόν. τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἡ τροφή τοῖς νεοττοῖς· οἳ δ' οἴονται τὸ λευκὸν διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ χρώματος.

A 17/ 1 = Áetios V,16,3 (Dox. 426)

Ἀλκμαίων δι' ὅλου τοῦ σώματος τρέφεσθαι [τὰ ἔμβρυα]· ἀναλαμβάνειν γὰρ αὐτῷ ὥσπερ σπογγίῳ τὰ ἀπὸ τῆς τροφῆς θρεπτικά.

A 17/ 2 = Rufus in: Oribasios III,156; CMG VI,2. 2,136

ἐνεστι περίττωμα τοῖς τηλικούτοις ἐν τῷ ἐντέρωι ὃ χρὴ ἐξάγειν, οὐχ ὥσπερ Ἀλκμαίων οἶεται ὅτι ἐν ταῖς τηλικούτοις ἐν τῷ ἐντέρωι ὃ χρὴ ἐξάγειν, οὐχ ὥσπερ Ἀλκμαίων οἶεται ὅτι ἐν ταῖς μήτραις ὃν τὸ παιδίον ἤσθιεν στόματι· τοῦτο γὰρ οὐδένα τρόπον δυνατὸν.

Cfr. Oribasios, Collectiones medicae 38,9:

ἐνεστι [γὰρ] περίττωμα τοῖς τηλικούτοις ἐν τῷ ἐντέρωι, ὃ χρὴ ἐξάγειν, οὐχ ὥσπερ Ἀλκμαίων οἶεται, ὅτι ἐν ταῖς μήτραις ὃν τὸ παιδίον ἤσθιε στόματι (τοῦτο γὰρ οὐδένα τρόπον δυνατὸν), ἀλλ' ὅτι τῆς τροφῆς τὸ ἐνταῦθα ἤκον διεδίδου ἔσωθ' διεδίδου δὲ καὶ εἰς κύστιν, εἰς μὲν τὴν κύστιν ἢ παράγει κατὰ νεφροὺς καὶ οὐρητῆρας, εἰς δὲ τὸ ἐντερον κατὰ φλέβας καὶ χιτῶνας, τὸ δὲ μηκόνιον, τὸ πρὸς τῇ ἔδρᾳ περίττωμα ...

A 18 = Áetios V,24,1 (Dox. 435)

Podle Alkmaióna spánek nastává ústupem krve do cévn, probuzení zase jejím rozlitím, smrt pak úplným ústupem.

Ἄλκμαίων ἀναχωρήσει τοῦ αἵματος εἰς τὰς αἰμόρρους φλέβας ὕπνον γίνεσθαι φησι, τὴν δὲ ἐξέγερσιν διάχυσιν, τὴν δὲ παντελῆ ἀναχώρησιν θάνατον.